

[Valdemar Thomsen.]

økonomisk Kamp takket være Kursfald paa indtil en Trediedel af de udbetalte Kasseobligationers Paalydende. Saadanne Debitorer, vil jeg hævde, er i deres fulde Ret, naar de nu af Regeringen forlanger, at Lejligheden benyttes til ikke alene en Konvertering, men til en dybtgaaende Rentesenkning, og det uden Hensyn til, om de forhaandenværende Muligheder skyldes det ene eller det andet.

Saa siger man: Ja, men i saa gode Tider for Landbruget er det urimeligt at sænke Renten. Bortset fra, at Paastanden om de gode Tider er uholdbar, bortset fra, at en Rentelettelse vil komme hele det arbejdende Folk til gode, bør det erindres, at det tager 50—60 Aar at afdrage et Kreditforeningslaan, og at det kun er ganske faa Aar siden, at Rentebyrden var ved at trykke Landbruget i Knæ. Jeg synes ærligt talt, at Kreditforeningsdirektør Poul C. Rasmussen har Ret, naar han hævder, at det er en ond Gerning for Land og Folk at modvirke generel Konvertering, og at det bliver et tungt Ansvar at bære.

En af de Anker, der tilsyneladende vejer noget i denne Forbindelse, ikke over for Konverteringen, men over for en virkelig Rentesenkning, er Hensynet til de Mennesker, der har indrettet sig paa at leve af en lille Kapital, og derfor bør der efter min Mening samtidig med Rentesenkningen gennemføres en alle-omfattende Folkeforsikring. Utidssvarende er det, at en Del af Landets gamle er nydende, medens Resten er ydende. Ofte er det saadan, at mange af dem, der sætter en Ære i at klare sig selv og svare deres Skat, er lige saa haardt trængende, ja, ofte haardere, end de, der faar Aldersrente. Mere tilfredsstillende for alle Parter vilde det være, om alle i vort Land gav et passende Bidrag til en senere rundelig Pension, som det saa til Gengæld blev en ubetinget Ret for den enkelte at oppebære. Dermed var man ude over at straffe Sparsommelighed og Arbejdsomhed, men dermed var det rigtignok ogsaa forbi med at indbilde den lille Sparer, at han har fælles økonomisk Interesse med Kapitalisterne.

Desværre, maa jeg sige, kom de store Partiers Ordførere slet ikke ind paa dette Spørgsmaal i Gaar. Maaske det hænger sammen med, at man, naar det virkelig gælder, slet ikke kan enes om det. Noget overvældende Indtryk af Enighed faar man unægtelig ikke, naar den ene af Regeringspartiernes Ordførere til en anden af Hovedordførerne kan sige, at Tendensen i

hans Tale er helt forfejlet, at hans Argumentation ikke staaer til Troende, at Talen tjener til at ophidse, og at det er med Sorg, at førstnævnte hører paa den.

En ret væsentlig og glædelig Forandring er der dog at notere med Hensyn til Ordførertalerne i Aar i Modsætning til i Fjor og tidligere Aar. Tidligere rettede man ofte ærerørige Angreb paa Oppositionen, direkte eller indirekte, og man opmuntrede nærmest de Kredse, der, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde i Gaar, fører privat Udenrigspolitik. Nu fremsætter man de alvorligste Advarsler, ikke alene over for Sabotørerne, men ogsaa over for deres Bagmænd, Provokatørerne, og det er med stor Tilfredshed, at jeg konstaterer den Vending, Sagerne paa dette Omraade har taget.

Med Hensyn til vort Lands Udenrigspolitik har jeg saa ofte her givet Udtryk for min Gruppes Opfattelse, sidst ved Til lægsbevillingslovens tredie Behandling for ikke saa forfærdelig lang Tid siden. Naar jeg alligevel ved denne Lejlighed ønsker at fremkomme med enkelte Bemærkninger, skyldes det de Begivenheder, der har fundet Sted i Tilknytning til Ministerskiftet. I Regeringserklæringen af 10. November siges det, at et Regeringsskifte har været nødvendigt, og at det har fundet Sted i en for Landet alvorlig Situation. Jeg tror ærligt talt, det vilde have været nyttigt, om den højtærede Statsminister havde forklaret Tinget og Offentligheden noget om de dybere liggende Aarsager til, at Situationen for Landet var ved at være alvorlig. Saa meget ligger formentlig nu klart, at det vilde have været heldigt, om Regeringspartierne i Lighed med min Gruppe straks efter 9. April, uden Hensyn til forholdsvis underordnede Spørgsmaal og efter en samvittighedsfuld Bedømmelse af det, der er i vort Lands mest velforstaaede Interesse, havde taget et fast og klart udenrigspolitisk Standpunkt. Derved kunde megen skæbnesvanger Misforstaaelse, mange Vanskeligheder og en Række af Ydmygelser være undgaaet. Nu viser det sig, at det var paa sin Plads, naar jeg ved en tidligere Generaldebat her i Tinget gav Udtryk for, at man kan være for eller imod Regeringens officielle Udenrigspolitik, men at man ikke uden at spille Hasard med Nationens mest livsvigtige Interesser kan være begge Dele paa een Gang. Det er med Tilfredshed, at jeg i Dag kan konstaterer, at Rigsdagen gennem sin Tilslutning til Ministeriet Seavenius og de afgivne Erklæringer har taget klar Stilling til den højtærede Statsministers Udenrigspolitik. For min Gruppe er dette en